Последното писмо

Навънка гръм! Буря страшна се вие.
От нея в творчеството си поет се крие.
Седнал е той пред старото бюро,
държи в ръката си ангелско перо.
Във мастилото черно върха му натопил,
всичко маловажно е от ума си заличил.
Там сега са само думи най-чисти,
готови да запълнят белите листи.

С яростен замах поетът прописва,
буква по буква душата си изписва.
Мисли и чувства най-съкровени
лее по листа, отдавна съкрушени.

Излива поетът символи безброй,
но има си край даже този порой.
Капки последни по листа текат,
настъпва Денят на Страшния съд.

Написа поетът и крайния стих.
Време дойде за финалния щрих.
На малка кутийка капака той открехва,
а вътре - шишенце смърт, иглица крехка.
Иглата в отровата потапя и пръста си убожда,
а след това перото в капчицата кръв забожда.
На писмото последно подписа си слага,
мигове преди на Ада да прекрачи прага.

И въпрос си задава като малко дете:
"За какво ги написах...?
Дори не иска да ги прочете..."

– Грешника